

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola III. Anastasii Papae I. Ad Ioannem Hierosolymorvm Episcopvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

fit. Nam diffidentia quodammodo genus est; contra quod quisque prædicator queritur, iustitiam amans, dicente Apostolo: *Nolumus autem vos ignorare de dormientibus, ut non contristemini, sicut & ceteri qui spem non habent.* ^{2. Theff. 4.} Hac itaque, frater carissime, ratione perspecta, studendum nobis est, ne (sicut diximus) de mortuis affligamur, sed affectum viventibus impendamus, quibus & pietas ad utilitatem, & sit ad fructum dilectio. Depone ergo, carissime, mœrorem, & assume spiritualem fructum lætitiæ ad utilitatem sanctæ Dei ecclesiæ, seruatorumque eius profectum: & vitæ huius quæcumque sunt spatia æternis diuinisque officiis illustrare contende, ut qui insignem te præstitit, reddat per sæcula clariorem. ^b Data septimo Idus Iunii, Theodosio Augusto VII. & Palladio viris clarissimis consulibus.

NOTÆ.

* *Epistola II.*] Eadem fere suspitione imposturæ hæc, sicut etiam præcedens epistola, laboraret, si non in manuscriptis codicibus nota consularis hic circa finem addita abesset. Septimus enim consulatus Theodosii, habens collegam Palladium, incidit in annum Domini 416. qui est 15. post obitum Anastasii. Qua ratione isto tempore Anastasius epistolam scripsisse dicatur, non video. Ne igitur totius epistolæ fides & auctoritas periclitetur, ob manuscriptos codices, vnde hæc Anastasii in tomum primum epistolarum pontificiarum relata est; notam consulari in fine superadditam, hac virgula censoria perstringendam esse iudicauimus.

Que auctoritas epistolæ secundæ.

^b *Data septimo Idus Junii.*] Hæc est illa consularis nota, de fide integre suspecta, quæque tomo 1. epistolarum pontificiarum ab hac epistola ex manuscriptis codicibus scripta, abest.

EPISTOLA III.

ANASTASII PAPÆ I.

AD IOANNEM HIEROSOLYMORVM EPISCOPVM.

A Ioanne Hierosolymorum episcopo Anastasius pontifex de Rufino, qui Origenis librum e Græco in Latinum sermonem verterat, consultus, respondet se hominem approbare, si Origenis errores tamquam execrandos prodat; secus autem, si illis fidem habeat.

PROBATÆ quidem affectionis est hoc, ut laudabiliter de sacerdote sacerdos loquaris. Pro tanto igitur præconio, quod in merita mea effusissime contulisti, ut amor tuo gratias ago, ita splendorem tuæ sanctitatis & eas, quas in Domino habes virtutes subinde quodammodo

Concil. Tom. 3.

XXX

paruitatis nostræ fauorabilis sermo prosequitur; tam eminenter vir omnium præstantissime, laudum tuarum fulgescit nitore conspicuus, vt par esse meritis sermo non possit. Porro autem tanto titulorum tuorum rapior incitamento, vt etiam quod impetrare nequeo, audere non desinam. Iam hoc de laudibus est tuis, quod me tantum de cælestis animi istius serenitate laudasti. Tui enim episcopatus ordo perspicuus per diuersum orbem velut radians, etiam ad nos splendoris sui detulit claritatem. In me quippe totum amicitia tribuis, examini nihil relinquis. Aut si iure me laudas, tu quoque similiter relaudandus non es? obsecro igitur ob vtrumque, vt memetipsum laudare iam desinas. Duplex enim causa me hoc poscere constringit, ne confacerdotis tui sensibus aut dolorem falsa laus ingerat, aut pudorem vera succendat. sed ad causam reuertar. Rufinus de quo me consulere dignatus es, conscientia sua habet arbitrum diuinam maiestatem, apud quam se integro deuotionis officio ipse viderit qualiter debeat approbare. Origenes autem, cuius in nostram linguam composita deriuauit, ante quis fuerit, in qua processerit verba, nostrum propositum nesciuit. Quod vero sit animi mei studium, cum tua paulisper hoc conferam sanctitate. Hoc igitur mente concepi, quod qui vrbs nostræ populis de translata Origenis lectione patefecit, quamdam puris mentibus velut nebulam excitans iniectam, fidem apostolorum, maiorum traditione firmatam, velut denis anfractibus illū voluisse dissoluere. Discere hoc loco libet, quid agat in Romanam linguam ista translatio. Approbo, si accusat auctorem, & execrandum factum populis prodit: vt iustis tandem odiis teneatur, quem iam dudum fama conftrinxerat. Si vero interpret tantorum malorum erroribus consensum præstat, & legēda impia dogmata prodit in populos; nihil aliud sui opera laboris extruxit, nisi vt propria velut mentis arbitrio, hanc quæ sola, & quæ prima apud catholicos Christianos vera fides iam ab apostolis exinde vsque ad tempus præsens tenetur, inopinata titulo assertionis euerteret. Absit hæc ab ecclesia Romana nequaquam catholica disciplina. Nunquam profecto eueniet, vt aliqua hoc admittamus ratione, quod iure meritoque damnamus. Quapropter in toto orbe Christi Dei nostri diffu-

sa providentia probare dignabitur, accipere nos omnino non posse, quæ ecclesiam maculent, probatos mores evertant, aures circumstantium vulnerent, iurgia, iras, diffensionesque disponant. Quare nosce qualem epistolam ad fratrem & coepiscopum nostrum * Venerium diligentiori cura perscriptam paruitas nostra transmiserit, sibi que hanc conscientiam fecerim, quod non superflua laborem formidine, neque vano timore solliciter: mihi certe cura non deerit euangelii fidem circa meos custodire populos, partesque populi mei per quaque spatia diuersa terrarum diffusas, quantum possim, literis conuenire: ne qua profanæ interpretationis origo subrepat, quæ deuoras mentes immissa sui caligine labefactare conetur. Illud quoque quod euenisse gaudeo, tacere non potui, beatissimorum principum manasse responsa, quibus vnusquisque Deo seruiens, ab Origenis lectione reuocetur: dammandumque sententia principum, quem lectio rerum profana prodiderit. Hactenus sententiæ meæ forma processerit. Quod te vero vulgi de Rufino querela sollicitat, vt quosdam malis suspicionibus persequare; hanc etiam opinionem constringam diuinæ lectionis exemplo, sicut scriptum est: *Non sicut videt homo, ita & Deus. Nam Deus videt in corde, homo in facie.* Itaque, frater carissime, omni suspitione seposita, Rufinum scito, quod propria mente Origenis dicta in Latinum transtulit ac probauit: nec dissimilis ab eo est, qui alienis vitiis præstat assensum. Illud tamen scire cupio, ita haberi a nostris partibus alienum, vt quid agat, vbi sit, nescire cupiamus. Ipse denique viderit vbi possit absolui.

* Venerius Mediolanensis episcopus, cuius meminit S. Paulinus in vita S. Ambrosii, & S. Hieron. in apologia 2. contra Rufinum, & Concilium Carthag. post consultatum Stiliconis celebratum.

1. Reg. 16.

N O T A.

* *Ad Ioannem Hierosolymorum episcopum.*] Hic aliquando Origenis errores sectatus, per sanctum Hieronymum meliori frugi reditus, fide deinceps catholica his temporibus saltem exterius nituit. De ipsius sede, vt catholicæ fidei egregii professoris, hæc Augustinus contra Petilia. lib. 2. cap. 51. *Cathedra tibi quid fecit Romana ecclesia, in qua Petrus sedet, & in qua hodie Anastasius sedet: vel ecclesia Hierosolymitana, in qua Iacobus sedet, & in qua hodie Ioannes sedet, quibus nos in catholica vnitatem connectimur, & a quibus vos nefario furore separatis?* Sed in sententia vsque ad finem minime perstitisse refert Baron. anno 415. Anastasius hanc epistolam scripsit aduersus Rufinum. Hieronymus in apologia sua contra Rufinum eiusdem Ioannis frequentissime meminit. Baron. anno 399. num. 38. Item anno 402. num. 26. & 30.

Concil. Tom. 3.

Xxx ij